

SKRIFTERNE – DE ER MERE KOSTBARE END GULD ... DE ER SØDERE END HONNING

Søster Susan W. Tanner

Unge Pigers hovedpræsidentinde

CES-foredrag for unge voksne • 11. september 2005 • Brigham Young University

Tak til det vidunderlige kor. Musikken var smuk, og den indbød Ånden. Jeg påskønnede også åbningsbønnen. Jeg bemærkede især, at der i bønnen blev bedt om, at vi hver især måtte mærke Ånden i aften, og at vi måtte blive inspireret på de områder, som vi især har brug for. Det er bestemt min bøn. Jeg er meget taknemmelig for muligheden for at være sammen med jer i aften. Men hvis jeg skulle bestemme, så ville jeg ønske, at dette møde var en gammeldags fireside, hvor jeg kunne samle jer i min dagligstue, og vi kunne have en åbenhjertig samtale – akkurat som hvis I var mine børn, som er på jeres alder. Jeg ville sikkert indlede med at fortælle om min datter, som er på mission. Er det ikke det, de fleste mødre til missionærer gør? Jeg fortalte hende i et brev for nylig, at jeg skulle tale om min kærlighed til skrifterne i aften. Således svarede hun mig:

»Det er spændende, at mor skal tale om studium af skrifterne! Jeg synes, at den måde, jeg studerer skriften på, er et af de områder, jeg har ændret mig mest. Jeg elsker at læse skriften nu. Jeg bliver så begejstret, hver gang jeg har chancen for at studere. Jeg kan ikke helt forklare det, bare at det er ligesom Alma 32:28, hvor ordet bliver behageligt. Jeg elsker det! Jeg tror, at jeg plejede at kunne lide skrifterne, og nu elsker jeg dem! Min kammerat siger, at når vi underviser, ved hun altid, hvornår jeg vil til at læse noget fra skriften, fordi mine øjne lyser op, og så begynder jeg at vende siderne. Jeg elsker bare at besvare folks spørgsmål ved hjælp af skrifterne.«

Jeg håber, at min datter kan lytte til denne tale i Australien, og at hun om muligt vil blive endnu mere motiveret i sit studium af skriften. Jeg håber ligeledes, at ordet også vil blive behageligt for jer, som det er for hende og for mig, fordi ordene i sandhed er »mere kostbare end guld ... sødere end honning« (Sl 19:11).

Skriftens sødme

Husker I Tevje, den fattige mælkeemand med fem døtre fra musicalen *Spillemand på en tagryg*, som drømte om at blive rig? Hvad ville I ønske, hvis

I var rige? Sandsynligvis noget af det samme, som han gjorde. Han ønskede at være prominent, bo i et stort hus, ikke være nødt til arbejde så hårdt osv. Men det var ikke hans største ønsker. Hans inderligste drøm, dersom han skulle blive rig, kan synes usædvanlig for os. Husk på, at han sang:

*Hvis jeg var rig, ville jeg have al den tid, jeg mangler.
Jeg kunne sidde i synagogen og bede.*

Og måske have en plads ved østmuren.

*Og jeg ville drøfte de hellige bøger med de lærde
syv timer hver dag.*

Det ville være det bedste af alt.

(Tekst: Sheldon Harnich, »Hvis jeg var en rig mand«, *Spillemand på en tagryg*, 1965).

Hvis I var rige, ville I så tilbringe jeres fritid med at studere de »hellige bøger« eller skrifterne flere timer hver dag? Hvis I var rige, var det allerbedste, I kunne forestille jer så at have mere tid til intensivt at studere skrifterne?

De ortodokse jøder betragter studium af hellige bøger som en sød velsignelse og et stort privilegium. Faktisk var det i nogle jødiske samfund en tradition, at når barnet skulle begynde sin undervisning i toraen, fik eleven en smule honning, så han ville forbinde studiet af hellige bøger med sødme. Det var meningen at underbygge det, der står i salmerne: »Hvor er dit ord sødt for min gane, sødere end honning i min mund« (Sl 119:103).

Den 19. salme sammenligner ligeledes skrifterne med guld og honning. Salmisten jubler så smukt over Herrens ord som følger:

»Herrens lov er fuldkommen, den styrker sjælen.
Herrens vidnesbyrd står fast, det giver den uerfarne visdom.

Herrens forordninger er retskafne, de glæder hjertet.
Herrens befaling er ægte, den giver øjnene glans.

Herrens ord er rent, det består til evig tid. Herrens bud er sandhed, de er alle retfærdige.

De er mere kostbare end guld, end det reneste guld i mængde, de er sødere end honning, end flydende honning.

Din tjener lader sig advare af dem, der er stor løn ved at holde dem« (Sl 19:8-12).

Alle disse termer i dette skriftsted – lov, vidnesbyrd, forordninger, befalinger, ord (eller Herrens ord) og bud – er synonyme for Herrens ord eller skrifter. De er mere kostbare end guld, end det reneste guld i mængde, de er sødere end honning, end flydende honning.

Somme tider synes jeg, at vi skulle føle mere ligesom Tevje og min missionærdatter. Er skrifterne behagelige for os – så kostbare som guld og sødere end honning? Glædes og frydes vi over dem og overvejer dem, som Nephi belærte om? (Se 2 Nephi 4:15-16) Henfører vi dem til os selv som Jakob opfordrede til? (Se 2 Nephi 6:5). Søger vi skriften for Herrens specifikke ord til os – som bibringer omvendelse, visdom, oplysning, åbenbaring, fred og glæde? Genkender vi dem som en af de sødeste og mest mageløse velsignelser vi har?

Hunger efter skriften

Måske ville skriften synes os sødere og mere kostbar, dersom vi hungrede efter den. For nogle måneder siden rejste jeg i Afrika, hvor de hellige ofte sulter og mangler mad, men interessant er det, at de hunger endnu mere efter at mætte sig med Herrens ord. I hvert af de fire lande jeg besøgte, mærkede jeg, deres stærke ånd og den store tro hos folket. De havde kun lidt verdsligt, men de var åndeligt rige. De havde evangeliets glade budskab – de enkle og kostbare sandheder fra skrifterne. Deres slidte skrifter ledsagede dem ved hvert møde. De underviste ud fra dem, de læste fra dem, kendte dem og elskede dem.

Faktisk gik en af de unge ved et nadvermøde til talerstolen uden andet end sine skrifter. Han opførte sig på samme måde som mange unge ofte gør, hvor de dukker hovedet lidt og flytter fødderne lidt, men hans budskab var stærkt. Han underviste om offer og begyndte med skriften fra Det Gamle Testamente om blodoffer. Så gik han uden tøven videre til 3 Nephi i Mormons Bog og fortalte, at det gamle ophørte ved Frelserens komme, som nu fordrede et knust hjerte og en angergiven ånd som offer. Han brugte ikke noter, kun sin viden om læresætningerne. Det var et eksempel på, hvordan vi alle skulle undervise ud fra skrifterne.

Igen tænkte jeg på Salmernes Bog 19 i forbindelse med disse hellige. Herrens lov havde været deres middel til omvendelse. Herrens vidnesbyrd gjorde disse simple, intelligente mennesker vise. De havde et lys i deres øjne og glæde i deres hjerte, fordi de havde loven, vidnesbyrdet, læresætningerne og Herrens bud. Et sted jeg besøgte, gik medlemmer i op til fire timer for at komme til møde. De havde ingen transportmidler, undertiden ingen sko og meget lidt at spise. De er bønder, som har været udsat for alvorlig tørke i adskillige år. Men de glædede sig stadig over Guds ord. Det var »mere kostbart end guld ... : [og] sødere ... end honning.«

I et andet afrikansk land fandt jeg flere mennesker, som tørstede efter at blive undervist i Guds ord. Den dag vi ankom, var der et offentligt forbud mod transport, fordi der ikke var noget brændstof. Stavspræsidenten var sikker på, at de syv hundrede medlemmer, som havde planlagt at komme til vores foredrag, ikke ville have en måde at komme dertil på. Vi forsikrede ham om, at vi ville undervise så mange eller så få, der nu kom. Da vi gik hen til det klargjorte lokale, tyve minutter før mødet skulle begynde, og så flere end 300 ærbødige hellige samlet, som stod stille og lyttede til salmer, som blev spillet på en båndoptager, blev jeg overvældet af Ånden. Under mødet dukkede der på mirakuløs vis tre hundrede flere mennesker op. De tørstede efter Herrens ord. De havde alle deres skrifter og fulgte ivrigt med, da vi underviste dem ud fra standardværkerne. På grund af deres eksempel så jeg med nye øjne på mit behov for forbedring. Måske lader mange af os vores hjerte hænge for meget ved jordiske skatte. Jeg tænker på, om vi er blevet ligegyldige eller selvtilfredse i vores studie af ordet og efterlevelse af budene.

Profeten Amos fra Det Gamle Testamente talte om en hunger efter at høre ordet – eller med andre ord en åndelig hunger. »Der skal komme dage, siger Gud Herren, da jeg sender hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord« (Amos 8:11). I Afrika mødte jeg hellige, som ikke kun var sultne efter brød og vand, men som hungrede efter at høre Herrens ord. Fordi de havde kendt til åndelig hunger, havde de lært, hvad Nephi siger, nemlig: »... Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3).

Forestil jer den åndelige hunger, vi ville føle, hvis vi ikke havde skrifterne til at mætte os. Gennem tiden har mange mennesker været uden lovens optegnelser.

Tænk fx på Lehis familie, da de først flygtede ud i ørkenen, eller mulekitterne, som ikke havde »bragt nogen optegnelse med sig« (Omni 1:17) eller på Det Gamle Testaments tid, da folk enten ikke havde lovbogen eller havde glemte den, som da Ezra og Nehemias var nødt til igen at undervise jøderne i lovbogen, da de vendte tilbage fra fangenskab i Babylon (se Neh 8:1-13).

Lær i din ungdom at elske skriften

Mit yndlingseksempel fra Det Gamle Testamente er Josija, drengeskongen, der besteg tronen som otteårig. Hans beretning illustrerer den virkning, et ungt menneske har, som har fundet skriften mere kostbar end guld og sødere end honning. Alle kongerne før og efter Josija var onde. Enten havde de ikke loven eller også valgte de ikke at læse og give agt på den. Men i kong Josijas regeringstid fandt ypperstepræsten Hilkiya den glemte lovbog i Herrens hus (se 2 Kong 22:8). Den blev læst for Josija. Josijas hjerte blev ængsteligt, og han omvendte sig og græd for Herren (se 2 Kong 22:19). Så samlede han hele folket ved templet og læste ordene for dem og sammen indgik de pagt om at holde Guds bud:

»Og han læste hele pagtsbogen, som var fundet i Herrens tempel, for dem.

Og kongen [og hans folk] stillede sig ved søjlen og sluttede pagten for Herrens ansigt: De skulle følge Herren og holde hans befalinger, formaninger og love af hele deres hjerte og af hele deres sjæl og således holde den pagts ord i hævd, som stod i denne bog. Og hele folket indgik pagten« (2 Kong 23:2-3).

Hvilken inspirerende beretning. Jeg tænker ofte på, hvorfor Josija var en så tapper ånd, som reagerede på læren fra lovbogen. Hvorfor var hans reaktion anderledes end kongernes, som kom både før og efter ham? Er der i dette en anmodning til jer om i en ung alder at sætte pris på skrifterne ved at læse dem, give agt på dem og indgå pagt om at holde dem, og så stå ved den pagt?

Måske strejfede skrifterne en udødelige streng i Josija eller skubbede til en erindring om en førjordisk undervisning. Ældste Neal A. Maxwell sagde ved et CES-symposium på BYU i 1991: »Måske er den specielle vækkende kraft i skrifterne bundet op til glimt af vores erindring om en førjordisk verden eller kalder i det mindste på vores egenskaber som blev næret så længe der« (»Teaching by the Spirit –

»The Language of Inspiration«», *Old Testament Symposium Speeches, 1991*, 1991, s. 1).

Måske er det derfor, at vi så ofte i skriften ser formaningene »ihukom, ihukom« (Mosiah 2:41, Alma 37:13, Helaman 5:9, 12; 14:30). Vi husker ikke alene mirakler og barmhjertighed i dette liv, men også dybe belæring fra vores førjordiske liv. Ældste Maxwell lærte os, at vi kan lære meget af vores studie og overvejelse og således vække glimt fra vores tidligere belæring fra vor himmelske Fader.

Ældste Maxwell satte sig under et besøg hos en missionspræsident og dennes familie i Rusland en morgen ned for tale med familiens fem unge døtre. Hans første spørgsmål til dem var, hvilke skrifter de havde overvejet den dag. Spørgsmålet overraskede pigerne. Men tænk over det. Ældste Maxwell antog bare, at skriften var lige så kostbar som guld og sødere end honning for dem, som de var for ham. Hvis vi gjorde, som han foreslog, og altid havde et skriftsted på sinde, så ville studium af skriften finde sted, når vi går fra den ene klasse til den anden, tager til aftaler eller gør rent i vores hjem. Det ville begynde tidligt i vores liv og være vedvarende og konstant. Vi ville bestandigt glædes og afværge personlig sult og åndelig hunger. Guds ord ville være »skrevet ... ikke på tavler af sten, men i hjerter, på tavler af kød og blod« (2 Kor 3:3).

Selv Ældste Maxwells små børnebørn kendte til hans fremhævelse af skriften. Mange husker sikkert, at han i sin sidste generalkonferencetale fortalte om engang, hvor han besøgte sine børnebørn en sen aften. Hans barnebarn Robbie var allerede gået i seng. Da Ældste Maxwell kom, sagde hans mor: »Robbie, bedstefar Neal er her!« Han hørte en træt lille stemme fra soveværelset sige: »Skal jeg tage mine skrifter med?« (*Liahona*, maj 2004, s. 46). Ligesom drengeskongen Josija og det lille barnebarn Robbie så burde vi tidligt i vores liv lære at elske skrifterne, at glædes over dem og at lære fra dem.

Vore egne små børnebørn lærer også netop nu i deres liv at elske skrifterne. Vi er så glade for deres svar. Tag fx tre-årige Joshua, som elsker helte i alle historier, som ved klimakset på hver historie fra skriften plejede at udbryde: »Hvem frelser så det hele? Jesus frelser det hele!« Joshua lærte en vigtig lektie, nemlig at Jesus virkelig er vor Frelser. Selv hans navn betyder »frelse«. Nu beder han i sine bønner for de personer,

som han har mødt ved daglig læsning. Engang bad han om, at Peter ikke måtte lide skibbrud igen, og han bad om, at svinene ikke måtte drukne, når de løb ud i søen. En anden gang bad han om, at Laman og Lemuel måtte være søde ved Nephi. Og vi har tilmed hørt ham for bede Jesu far, som er vor himmelske Fader. Joshua fik for nylig sit eget eksemplar af Mormons Bog af sin børnehæveder i Primary. Nu vil han ikke længere have, at hans mor læser fra børneudgaven af Mormons Bog. Han fortalte hende, at han bedre kunne lide de rigtige ord.

Et andet barnebarn, Tanner, som er 6 år, tog svømmelektioner denne sommer. Først var han temmelig bange for vandet. På den dag, hvor de endelig skulle hoppe ud i den dybe ende på egen hånd, havde familien åbenbart ikke som sædvanligt fået læst i skrifterne ved morgenmaden. Selvom Tanner var nervøs, tog han springet ud i det dybe vand. Men da han kom op, sikrede han sig, at hans mor vidste, at han var lidt bestyrtet. Han sagde: »Hvis vi havde husket at læse i skrifterne i morges, ville jeg ikke have været så bange for at hoppe i.« Vores datter følte sig irttesat og også glad for, at hendes lille søn satte så stor pris på Ånden og styrken, som skrifterne giver i hans liv. Studium af skriften kan give os styrken til at hoppe på det dybe vand, som vi sommetider kaldes til at svømme i (se L&P 127:2).

Læresætninger kan ændre vores liv

Apostlen Paulus roste Timotheus for tidligt i sit liv at have lært at kende og elske skriften; ved at gøre det beskrev han også de store velsignelser, som skriften giver i vores tilværelse:

»... fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus.

Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed,

så at det menneske, som hører Gud til, kan blive fuldvoxsent, udrustet til al god gerning« (2 Tim 3:15-17).

Hvilke vidunderlige velsignelser kommer der ikke ved at studere de hellige skrifter. De kan give os »visdom til frelse.« De kan øge vores tro på Jesus Kristus og hans plan. De kan lære os om vores svagheder og om vores behov for omvendelse. De kan lære os budene.

Præsident Boyd K. Packer har ofte sagt: »Når den sande lære forstås, ændrer menneskets indstilling og

adfærd. Studiet af evangeliets lærdomme vil forbedre adfærd hurtigere end studiet af adfærd vil forbedre adfærd« (*Liahona*, maj 2004, s. 79). Ved hjælp af skrifterne kan vi lære den sande lære direkte fra kilden, hvilket igen hjælper os til at blive mere fuldkomne, eller fuldvoksne, som Paulus siger. Det er aldrig for sent at begynde alvorligt at mætte sig med den lære, der findes i skrifterne. Faktisk kunne i aften for os alle være et godt tidspunkt at komme i gang.

Dette er en tid i jeres liv, hvor I træffer store og vigtige beslutninger om næsten alt – skole, job, karriere, mission, venner, dating, ægteskab, børn, penge, boligsituation, trofasthed i kirkekaldelser osv. Jeg har tænkt og bedt længe og meget over, hvad jeg kunne sige, der vil hjælpe jer hver især gennem disse vigtige beslutningsår. I har brug for personlig vejledning. I har brug for personlig åbenbaring, som vil hjælpe jer gennem jeres egne og helt specielle omstændigheder. Alma belærte om at »ordets forkyndelse gjorde meget ... ja, det havde øvet større indflydelse på folkets sind end sværdet eller noget andet ... derfor mente Alma, at det var nødvendigt at forsøge Guds ords kraft« (Alma 31:5). Jeg ved, og jeg vidner om, at dersom vi vil »forsøge Guds ords kraft« vil tryghed, vejledning og personlig åbenbaring komme til hver enkelt af os.

Hvordan kan studium af skriften have denne kraftfulde virkning på os? Skrifterne indbyder Ånden. Det er Ånden, som trøster og vejleder os. Det er Ånden, som underviser os og åbenbarer Herrens sind og vilje for os. Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Jeg har opdaget, at når jeg bliver ligegyldig i mit forhold til guddommen, og når det er som om, at intet guddommeligt øre lytter, og ingen guddommelig røst taler, så er jeg langt, langt borte. Hvis jeg fordyber mig i skrifterne, mindskes afstanden og åndeligheden vender tilbage« (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 135).

Skriften velsigner os med fred

I et filmportræt af C.S. Lewis kom skuespilleren med en dybsindig udtalelse om bøn, som jeg synes passer lige så fint på studium af skriften. Han sagde: »Jeg beder, fordi jeg ikke kan lade være. Jeg beder, fordi jeg er hjælpeløs. Jeg beder, fordi behovet vælder op i mig hele tiden, dag og nat. Det ændrer ikke Gud, det ændrer mig« (William Nicholson, *Shadowlands* [manuskript til skuespil og film, 1994]). Jeg har den samme følelse med skrifterne. Jeg vender mig til dem, fordi »behovet

vælder op i mig hele tiden.« Jeg kender mit dybe behov for at lade Herrens ord mætte min sjæl og lære mig alt det, jeg skal vide. De ændrer mig.

Mange af jer husker den inspirerende beretning om Betsie og Corrie ten Boom, to hollandske søstre, som var krigsfanger i Nazityskland, og hvordan de vendte sig til Bibelen med deres store behov i Ravensbrück, den berygtede koncentrationslejren for kvinder. Corrie fortalte os:

»For os var Bibelen genstand for en altid vidt åben cirkel af hjælp og håb fra tidligt om morgenen og indtil lyset blev slukket på de dage, hvor vi ikke stod i rækker til navneopråb. Som hjemløse samlet om et flammende bål, samlede vi om den, og holdt vores hjerte frem mod dens varme og lys. Jo mere sort natten blev omkring os, jo lysere og rigtigere og smukkere brændte Guds ord. »Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Skal prøvelse, eller lidelse, eller forfølgelse, eller sult, eller nøgenhed, eller fare eller sværd? ... Nej – i alle disse ting er vi mere end sejrherre ved ham, som elskede os.«

Jeg så omkring os, mens Betsie læste, og så lyset springe fra ansigt til ansigt« (*The Hiding Place*, 1971, s. 194-195).

Guds ord nærrede og opretholdt disse kvinder. De gav varme og lys. De var mere kostbare end guld og sødere end honning.

Skriften velsigner os med åbenbaring

Nogle gange er skriftens præcise ordlyd et kraftigt svar på vore bønner. At læse skriften åbner også vores sind og hjerte for tanker, som tilskyndes af Ånden. Vi er meget mere tilbøjelige til at modtage en sådan hjælp, hvis vi søger skrifterne med et ønske og en bøn.

Åbenbaring kom igen og igen til Joseph Smith, når han læste skrifterne og stillede inspirerede spørgsmål. Vi ved alle, at vi fik det strålende første syn som resultat af, at denne 14-årige dreng læste skrifterne og stillede et væsentligt spørgsmål. Han havde brug for at vide, hvilken kirke der var sand, og han holdt fast i Jakobs løfte om, at Herren vil svare dem, som oprigtigt søger ham. Ved I også, at afsnit 76 kom, da Joseph overvejede teksten i Johannesevangeliet omkring menneskets frelse? Synet om graderne af herlighed blev åbnet for hans øjne. En sidste dages hellig studerende har faktisk regnet ud, at –

»... mere end 50 procent af åbenbaringerne i Lære og Pagter blev modtaget i perioden, der er forbundet med den inspirerede oversættelse af Bibelen. ... I Joseph Smiths oversættelsesaktiviteter har vi et levende eksempel på, hvordan man modtager åbenbaringer; da profeten fordybede sig i skrifterne, dukkede der emner, kuriositeter og spørgsmål op, som i mange tilfælde resulterede i yderligere lys og viden til de sidste dages hellige i form af nutidig åbenbaring« (Robert L. Millet, »Joseph Smith's Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants« i Robert L. Millett og Kent P. Jackson, red., *Studies in Scriptures, Volume one, the Doctrine and Covenants*, 1:139).

Andre profeters åbenbaringer har fulgt det samme mønster. Lære og Pagter 138 blev åbenbaret til præsident Joseph F. Smith, da han overvejede Peters skrivelser om ånde verdenen.

Enhver af os er berettiget til personlig åbenbaring. Skrifterne er nok vores mest dybtgående kilde til dette. En professor på BYU fortalte denne historie om en kvinde, der blev ledt af Ånden i hendes studium af skriften. Professoren sagde:

»En kvinde blev vejledt til at lære, hvordan man kan høre Åndens stemme, når man læser skrifterne. Hun blev undervist i at knæle ned i bøn og takke vor himmelske Fader for skrifterne og bede om, at Ånden ville være hos hende, når hun læste, og så fortælle Herren, hvad hun havde brug for fra skrifterne den pågældende dag – et spørgsmål, som hun havde brug for at få svar på, det kunne være om vejledning i et forhold til andre eller måske bekræftelse på en beslutning. Hun åbnede så sine skrifter og begyndte at læse. Hun læste aldrig ret langt ... før Ånden gav hende svar på det, hun søgte. Gennem disse daglige spørgsmål-og-svar-sessioner med skrifterne og Ånden, tiltog hendes følsomhed over for Åndens hvisken, og hun udviklede et kærlighedsforhold til skrifterne.«

»Jeg har fortalt om hendes oplevelse til andre, som så har prøvet det samme eksperiment; resultaterne har været forbløffende. Alt fra økonomiske problemer til bekymringer om parforhold er blevet løst. Og i processen er deres evne til at høre Helligåndens stemme øget« (Wendy L. Watson, »Let Your Spirit Take the Lead«, i *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women's Conference*, 2004, s. 326).

Jeg er også kommet til at elske og stole på skrifterne i mit liv. De er mig mere kostbare end guld. Svar

kommer ikke altid let til mig, men de kommer. Af og til kommer de endog i form af fred og trøst, mens jeg venter på at forstå Herrens vilje eller tidsregning. Da jeg var en ung mor, opfordrede præsident Spencer W. Kimball Kirkens kvinder til at være »godt inde i skrifterne« (»Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 163). Hvis tiden tillod det, kunne jeg fortælle jer om utallige måder, hvorpå den opfordring hjalp mig med at være mor. Hvis I så mine skrifter, ville I se mine børns navne stå skrevet i marginen ud for de mange passager, som jeg ved åbenbaringens kraft vidste, at jeg skulle vise dem.

Ligeledes har Herrens ord velsignet mig i mine kirkekaldelser. Da jeg først blev kaldet som præsidentinde for Unge Piger, søgte jeg skrifterne. Jeg søgte efter trøst og vejledning i mine følelser af utilstrækkelighed og overvældet af det ansvar, som lå på min begrænsede evner. Historierne i skriften om profeter og ledere, som følte sig utilstrækkelige i deres kald, gav mig fred og lærte mig, at Herren forstørrer dem, han kalder.

En sådan profet, Enok, sagde: »Hvorfor har jeg fundet nåde for dine øjne, jeg, som kun er en dreng, og alle mennesker hader mig, thi jeg er langsom til at tale; hvorfor er jeg din tjener?

Og Herren sagde til Enok: Gå og gør, som jeg har befalet dig ... Åbn din mund, så skal den blive fuldt, og jeg vil give dig evne til at tale« (Moses 6:31-32). Moses følte sig også utilstrækkelig, og Herren lovede: »Jeg vil være med din mund og fortælle dig, hvad du skal sige« (2 Mos 4:12). Og Jeremias modtog denne velsignelse: »Du skal ikke frygte ... for jeg er med dig og frelser dig ... Nu lægger jeg mine ord i din mund« (Jer 1:8-9).

Da jeg studerede, blev jeg specielt trøstet af løfterne, der blev givet til Frelseren. Jeg følte, at vor himmelske Fader ønskede, at jeg skulle sammenligne disse velsignelser med mig selv og mine behov. »Gud Herren har givet mig disciples tunge, så jeg med mine ord kan hjælpe den trætte« (Es 50:4). Dette skriftsted henviste mig til et andet, som jeg har holdt fast ved som mit tema. »... for jeg vil give jer mund og mæle og en visdom, som ingen af jeres modstandere vil kunne modstå eller modsige« (Luk 21:15). Hver dag i de sidste tre år har jeg bedt om mæle og om visdom. Det var mit største ønske (og netop, hvor jeg følte mig mest utilstrækkelig) at vide, hvad Herren ønskede, at jeg skulle undervise i – at have visdom – og derpå være i stand

til at formulere budskabet – at have mæle. I skriften har jeg fundet personlig åbenbaring, som har vejledt og trøstet mig i denne kaldelse. Herrens ord er blevet »mere kostbart end guld ... [og] sødere ... end honning« i mit liv (Sl 19:10).

Skriften velsigner os med vidnesbyrd

En af de største velsignelser, vi har som medlemmer af Kirken, er de nutidige skrifter, som giver os yderligere vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og som gengiver evangeliets fylde. Hver enkelt af vore sidste dages profeter har opmuntret os til at læse Mormons Bog og at efterleve dens forskrifter med løftet om, at store velsignelser vil følge i vores tilværelse.

Jeg tror, at alle nu ved, at præsident Gordon B. Hinckley i august bad ethvert medlem af Kirken om at læse eller genlæse Mormons Bog inden udgangen af dette jubilæumsår. Hvorfor tror I, at vores profet har bedt os om det? Hvorfor? Vi burde hver især spørge os selv: Hvad har jeg brug for at lære? Hvordan har jeg brug for at forbedre mig? Hvor har jeg brug for hjælp? Vi vil finde personlige årsager og behov for denne læsning af Mormons Bog. Så lovede præsident Hinckley os, at »... I [vil] have Herrens ånd i jeres hjem i større målestok. Jeres beslutning om at være lydige mod hans bud vil forstærkes, og I vil få et større vidnesbyrd om, at Guds søn er en levende virkelighed« (»Et levende og ægte vidnesbyrd«, *Liahona*, aug. 2005, s. 6).

Herrens ånd ledsager Mormons Bog. Mine venner Wilford og Kathleen Andersen, som tjente som missionspræsident i Guadalajara i Mexico, så bogstaveligt talt ånden ved Mormons Bog i arbejde. Søster Andersen følte sig tilskyndet til i det sidste år af deres mission til at undervise sine tre sønner hjemme frem for i en offentlig skole. Men hun behøvede hjælp til at undervise dem i spansk. Hun bad om at finde en egnet lærer. Hun blev ledt til Irma Encinas, som havde været lærer i tyve år, og som lige var flyttet til byen. Irma Encinas kom to gange om ugen for at undervise drengene.

Tre uger inde i skoleåret indså søster Andersen, at hun havde hyret en, som måske var interesseret i at høre mere om vores kirke. Så hun fortalte hende om Joseph Smith og Mormon Bog. Søster Andersen besluttede så, at det spanske pensum for hendes drenge skulle være Mormons Bog. Drengene læste hver side højt på spansk ved hvert besøg. Så blev læreren bedt om at stille spørgsmål til det, de havde læst, og drengene

skulle svare hende på spansk. Mens drengene lærte spansk, lærte Irma Encinas om Mormons Bog.

Efter jul kom Irma Encinas til søster Andersen og begyndte at græde. Hun havde brug for at fortælle hende, hvad der skete. Hun sagde, at hver gang drengene læste op fra Mormons Bog, så hun lys om deres ansigter. Når de lukkede deres bøger, forsvandt lyset straks. Hun bekendte, at hendes samboende søster havde modtaget et eksemplar af Mormons Bog 11 år tidligere, men ikke havde læst den. Denne usædvanlige oplevelse havde fået dem begge til gennemgå deres bogreoler for at finde denne støvede bog. De ville selv finde ud af, hvad dette lys var, som strømmede fra denne bog. Jeg sikker på, at I kan regne resten af historien ud. De begyndte at læse Mormons Bog og ønskede, at missionærerne skulle undervise dem. To uger efter deres første missionærlektion, blev de døbt.

Mit vidnesbyrd

Præsiden Hinckley har lovet os alle det samme lys, når vi læser Mormons Bog. Jeg har genlæst Mormons Bog i de sidste uger. Det har genopvækket et brændende vidnesbyrd i mit hjerte om, at Jesus er verdens Forløser. Næsten alle vers vidner om ham. Præsident Boyd K. Packer sagde: »Af de mere end 6000 vers i Mormons Bog henviser langt over halvdelen direkte til ham« (*Liahona*, maj, 2005, s. 8).

Folkene i Mormons Bog så frem til ham med håb i hans forløsning, og de så tilbage på hans eksemplari-ske liv og forløsende død med håb i hans forsoning. Længe før Kristi fødsel skrev Jakob: »Tror du på skriften? ... den vidner i sandhed om Kristus. Se, jeg siger dig, at ingen af profeterne har skrevet eller profeteret, uden at de har talt om denne Kristus« (Jakobs Bog 7:10-11). Og længe efter at Kristus var kommet, skrev Mormon: »Og de ting, der er på disse plader, behager mig ved profetierne om Kristi komme; og mine fædre vidste, at mange af dem var blevet opfyldt« (Mormons Ord 1:4). Hvilket stort og vidunderligt perspektiv det er at vidne. Da jeg læste, vidste jeg, at det var ved folkets tro på Kristus og hans forsoning, at de udholdt smerte og plage og overvandt synd og fristelse. Jeg ved, at

Jesus er den levende Kristus. Jeg har følt trang til at synge om hans forløsende kærlighed (se Alma 5:26).

Ved denne genlæsning begyndte jeg også at fange et glimt af pladernes betydning – messingpladerne, de 24 guldplader og nephiternes optegnelse på store og små plader. Jeg indså, at de var mere kostbare end guld for Lehi og hans efterkommere. Alma tager os med hjem – som jeg ønskede, at jeg kunne have gjort i aften – og lader os lytte til hans belæringer til sin søn Helaman. Han fortæller ham, hvorfor hver af disse optegnelser er så betydningsfulde. Han betror ham det store ansvar ikke alene at tage sig af pladerne og fortsat skrive på dem, men også at undervise om deres sandheder. Han sagde: »Thi lige så vist som denne vejviser [Liahona] bragte vore fædre til det forjættede land ved at følge dens anvisning, skal Kristi ord, om vi følger dets anvisning, føre os hinsides denne sorgens dal til et langt mere forjættet land« (Alma 37:45).

Jeg har modtaget de velsignelser, som præsiden Hinckley lovede, en større grad af Ånden, et stærkt ønske om at omvende mig og at vandre i mere støt lydighed, og et vidnesbyrd om den levende realitet af Guds Søn. Jeg beder om, at I vil bruge denne tid i jeres ungdom på at mætte jer med skrifterne, at etablere en vane, som I vil følge hele livet, at invitere til personlig åbenbaring gennem skrifterne og at lære Jesu Kristi lærdomme.

»Jeg elsker Herren, min sjæl fryder sig ved ham« (John Tanner, »I Love the Lord«, Jackman Music Corp., 2000, s. 2; se også 2 Nephi 4:15-16). Jeg ved, at vor himmelske Fader lever, og at han elsker os nok til at tale til os gennem hans skrifter. Jeg vidner som Nephi om, at »min sjæl fryder sig over skrifterne« (2 Nephi 4:15). Skrifterne har understøttet mit vidnesbyrd, lært mig sandheder, ledet min vej og trøstet mig i sorg – som jeg ved, at de vil gøre for jer. Ved dem er jeg blevet advaret, og ved at holde dem har jeg modtaget stor løn (se Sl 19:12). »De er mere kostbare end guld, end det reneste guld i mængde, de er sødere end honning, end flydende honning« (Sl 19:11). I Jesu Kristi navn. Amen.